

[Sigsgaard.]

stre helt og fuldt kan støtte dagsordenens indhold; at de så af andre grunde vil stemme imod, er jo en anden sag.

VS stemmer naturligvis imod, og hvad motiveringen angår, kan jeg henvise til, hvad jeg sagde i første omgang.

Den kommunistiske ordfører var for noget siden inde på en kritik af min vurdering af grænsestridighederne mellem Sovjetunionen og Kina. Hun mente åbenbart, at den var ensidig, og henviste til, at Lenin efter oktoberrevolutionen i 1917 havde optaget eller tilbudt forhandlinger med Kina om grænsergulering, om tilbagelevering til Kina af alt det land, man under zarregimet ved ulige traktater havde fået fingre i. Det er rigtigt, at der dengang blev udstedt en proklamation fra Sovjetunionens side, men der kom desværre ikke nogen realiteter ind i billedet. Tværtimod blev der senere mellem Stalin og det daværende kinesiske Chiang Kai-shek regime indgået, hvad jeg ville kalde en højst ulige aftale, der gav Sovjetunionen store rettigheder i Det fjerne Østen, bl. a. ret til at anlægge en jernbane til Port Arthur og eneret til at udnytte Sinkiangs meget rige mineralforekomster og olieforekomster, og først under Khrustjjev blev denne aftale om udnyttelse af Sinkiangs rigdomme ophævet. Altså blev grænseproblemerne ikke løst efter 1917, de blev lovet løst, men det er jo en helt anden sag. Vi kan imidlertid passende opfordre Sovjetunionen til at efterleve Lenins løfter, og jeg kan spørge fru Hanne Reintoft, om hun er enig i en sådan opfordring.

I øvrigt var det bemærkelsesværdigt, at fru Hanne Reintoft ikke havde kommentarer til situationen i Tjecoslovakiet og ikke havde kommentarer til den omfattende sovjetiske støtte til Grækenland og til tilnærmelsen mellem Sovjetunionen og Spanien, men det kan det jo også være vi kan få en kommentar til det.

Udenrigsministeren karakteriserede mit indlæg i første omgang som en styrtregn af citater og rygter. Jeg er mig ikke selv be-

vidst, at jeg har viderebragt rygter i denne forbindelse. Hvad citaterne angår, har udenrigsministeren selvfølgelig ret. Jeg bragte en del citater. Jeg mener egentlig ikke, at citatbrug i sig selv er usaglig. Jeg prøvede også i mit indlæg at fremdrage en lang række kendsgerninger, som ikke har været videre fremme i dansk presse. Det mener jeg heller ikke på nogen måde er usagligt. Jeg mener, at vi savner kendsgerninger også i folketingets debatter i meget høj grad.

Vedrørende min omtale af et havnebyggeri i Sydafrika nævnte udenrigsministeren, at man ikke, som jeg sagde i mit første indlæg, fra ministeriets side havde givet tilladelse til dette havnebyggeri, og i øvrigt kunne man ikke blande sig i det. Under forberedelsen var jeg ikke opmærksom på ministerens svar til hr. Skovmand, derimod byggede jeg på en artikel i Politiken fra den 5. november 1969, hvor en fuldmægtig i udenrigsministeriet udtaler, at havnebyggeri kan ikke siges at være våbeneksport, derfor har sagen været forelagt ministeriet. Det er, kan jeg forstå, altså urigtigt, hvad denne fuldmægtig citeres for i Politiken.

Ministeren sagde videre, at af formelle grunde har Danmark ikke stemt for Sveriges forslag om totalforbud mod anvendelse af kemisk-bakteriologiske våben. Jeg må altså erkende, at jeg synes, det er en lidt tynd begrundelse, og jeg så gerne, at vi ved en anden lejlighed kunne komme lidt nærmere ind på det, for når Sverige og en række andre lande, også vestlige lande, har kunnet overvinde de juridiske betænkeligheder, så er det besynderligt, at Danmark absolut har villet hænge sig i nogle formalia.

De øvrige spørgsmål, jeg stillede, ville ministeren ikke besvare, og det mente han nok at tingets medlemmer kunne forstå. Han vil nok ikke forlange, at jeg skal kunne forstå det. Jeg synes egentlig, det er lidt fantastisk, at man f. eks. ikke kan få en tilkendegivelse om, hvad regeringen mener, hvad ministeren mener om det brud på